

A close-up, artistic photograph of a woman's face. Her eyes are a striking, vibrant blue. Her skin is covered in fine, multi-colored glitter, particularly around the eyes and on her cheeks. Her blonde hair is visible on the left side of the frame, partially obscuring her face. The lighting is soft and warm, creating a dramatic and mysterious atmosphere.

Wat is erger,
haar waarheid
of zijn wraak?

THRILLER

VALSE LEUGENS

Amy Lloyd

Amy Lloyd

**VALSE
LEUGENS**

De Fontein

Misdaadduo op vrije voeten

Nieuwe identiteit, plastische chirurgie en uitkering voor tweetal, rekening van 1 miljoen is voor belastingbetaler.

[...]

'Schokkend,' aldus moeder van slachtoffertje.

[...]

Publieke verontwaardiging over beveiligingskosten tweetal.

[...]

Met z'n tweeën ontvoerden zij hun gehandicapte buurjongetje Luke Marchant.

[...]

Bij onderzoek betrokken politie: 'Het recht heeft gefaald.'

1

[Zij]

Nu

Vanaf de andere kant van het gangpad zit een jongetje naar me te staren. Ik wend me af en leg mijn hoofd tegen het raam om van de warme zon op mijn gezicht te genieten. Wanneer de bus stopt en de schaduw van het bushokje over me heen valt werp ik een snelle blik achterom. Het joch kijkt nog steeds. Ik bloos. Ik heb de neiging om een gekke bek te trekken, mijn tong uit te steken of scheel te kijken, maar ik doe het niet. Het schijnt niet grappig over te komen als ik dat doe. Griezellig zelfs. Misschien komt dat omdat ik eigenlijk te verlegen ben. Misschien kan ik het daarom gewoon niet zo goed. Of misschien voelen mensen dat er iets ontbreekt aan mij, dat ik beschadigd ben.

‘Pardon,’ klinkt het op onvriendelijke toon. Als ik opkijk zie ik een oude mevrouw. Ze ruikt een beetje naar lavendel, alsof ze haar jas voor het eerst aanheeft nadat hij de hele zomer opgeborgen is geweest. Ik vraag me af wat ze wil.

‘Ja?’ zeg ik en ik hoor meteen dat dat niet goed klinkt. Ik moet niet vergeten wat dokter Isherwood zei over kortaf zijn en kil overkomen. Ik lach mijn tanden minstens zeventig procent bloot en ontspan mijn gezicht.

‘Is deze stoel vrij?’ vraagt ze.

Er zit niemand naast me. Daarom duurt het even voordat ik be-

grijp wat ze bedoelt. Ik pak mijn tas van de stoel en neem hem op schoot, waarna ze met een bozige zucht gaat zitten. Waarom zeggen mensen nooit wat ze bedoelen? Waarom vraagt ze niet gewoon: kunt u uw spullen weghalen zodat ik kan zitten?’

Als ik opnieuw omkijk naar het starende jongetje, kijk ik in de priemende ogen van de moeder en van de andere passagiers. Ze vragen zich natuurlijk af wat voor iemand ik ben, dat ik die mevrouw zo lang laat wachten voordat ik mijn tas weghaal.

Ik was niet zenuwachtig voor mijn eerste werkdag maar nu krijg ik toch buikpijn. Nog twee haltes en dan zijn we op Walters Road. Daar moet ik uitstappen, in de richting van de verkeerslichten lopen en dan de eerste straat links nemen. Binnen meld ik me bij de klantenservice en dan zeg ik: ‘Hallo, ik ben Charlotte en ik begin hier vandaag.’ Ik moet vragen naar meneer Buckley, de manager.

Ik weet dat zo goed omdat ik de route vorige week, in mijn laatste week op de afdeling, samen met Sarah heb geoefend. Ik was bang dat ik in mijn zenuwen van alles zou vergeten. Sarah zei dat het normaal is om nerveus te zijn als je zo’n grote stap zet. Zij weet zeker dat ik het kan, zei ze. Normaal gesproken werkt Sarah met kinderen en jongeren. Daarom praat ze tegen me alsof ik een kind ben. Volgens dokter Isherwood bedoelt ze het goed en wil ze me op mijn gemak stellen. Diep vanbinnen voel ik dat Sarah mij niet zomaar apart vindt, maar echt denkt dat ik niet helemaal goed bij mijn hoofd ben.

Gelukkig kent ze mijn echte naam niet, weet ze niet wie ik ben en waarom ik op mijn achtentwintigste hulp nodig heb om met de bus te reizen. Wist ze dat wel, dan zou ze niet de hele tijd zo naar me lachen, met tachtig procent van haar tanden bloot en die warme blik van haar.

Mijn enkel jeukt. Ik buig me voorover en probeer mijn vinger onder de band te krijgen. De huid is daar altijd een beetje vochtig en ik krijg het niet voor elkaar om even lekker te krabben. Geërgerd ga ik weer rechtop zitten, breng gedachteloos mijn vinger naar mijn neus en ruik. Na het douchen blijft er vaak water onder de band zitten en

dat gaat soms een beetje kazig ruiken. Pas als de vrouw naast me haar arm intrekt, merk ik dat ze me in de gaten zit te houden en nu demonstratief blijk geeft van haar misprijzen. Nergens voor nodig. Mijn vinger ruikt niet vandaag.

De volgende halte is het. We zijn er nog lang niet, maar ik druk toch alvast op de knop, pers mezelf langs de vrouw en waggel door het gangpad naar de achteruitgang, me steeds vastgrijpend aan de stoelen. Als ik bij de deur omkijk, zie ik dat mijn buurvrouw aan het raam is gaan zitten en haar grote tas op de stoel naast haar heeft gezet. Ze doet het zelf ook. Dat moet ik dokter Isherwood vertellen morgen.

Als ik uit de bus stap, raak ik in paniek. Het ziet er anders uit dan ik me herinner. Dadelijk loop ik verkeerd en kom ik niet op tijd. Als ik te laat ben zullen ze me alsnog afwijzen en als ik geen werk heb moet ik terug naar een begeleid-wonenhuis en dan – *Stop. Diep inademen*. Ik kijk op het horloge dat ze me hebben gegeven. Mijn afspraak is pas over veertig minuten. De wandeling duurt tien minuten. Ik wil er tien minuten voor aanvang zijn. Zelfs als ik twintig minuten zou ronddwalen ben ik nog op tijd.

Ik ontspan. Als ik nu naar de weg voor me kijk, zie ik net zoals de vorige keer de verkeerslichten en daarachter de spoorbrug. Verderop is de supermarkt waar ik werk, een paar ochtenden en een paar middagen in de week, zo lang als ze me willen hebben. Misschien wel voor altijd. Ik loop rustig, want ik ben ruim op tijd. Veel te vroeg eigenlijk, denk ik wanneer ik links afsla. Gelukkig heb ik een boek bij me.

In de supermarkt is een koffiehoeke. Ik heb tijd voor koffie maar op het menu aan de muur zie ik hoe waanzinnig duur alles is. Als de man achter de toonbank vraagt wat ik wil hebben, kijk ik op mijn horloge en antwoord dat ik nog even op iemand wacht. Ik kijk zoekend om me heen en wandel dan weg. Mijn wangen gloeien. Wat als hij me straks ziet werken en doorheeft dat ik tegen hem loog?

Hoe zou dat eigenlijk zijn om een koffieafspraak met iemand te

hebben? Ik probeer me een voorstelling te maken van iemand met wie ik vrienden zou kunnen zijn: een rustig iemand, een vrouw natuurlijk, met een bril op, haar haar losjes met een klem opgestoken. Iemand die van lezen houdt en een hekel heeft aan lawaaiige plekken. Zo dwaal ik door mijn eigen gedachtewereldje, zoals ik volgens dokter Isherwood al te graag doe, tot mijn oog op iets valt wat ik niet kan negeren, hoe graag ik ook weg zou willen kijken.

MISDAADDUO OP VRIJE VOETEN. Het is de opening van de ochtendkrant.

Even denk ik dat het niet over mij gaat. Er wordt gesproken over plastische chirurgie en dat heb ik nooit gehad. Dus ik haal een krant uit het rek om het hele artikel te lezen en ik moet me inhouden om het niet hardop tegen te spreken. Om niet te zeggen dat het leugens zijn. Om niet te roepen dat ik geen misdadiger ben. Om niet te smeken op te houden met deze publicaties, omdat niemand het begrijpt en mensen er alleen maar kwaad van worden.

Pas als ik het stuk uit heb en opnieuw bovenaan begin, besef ik hoe erg dit is. Want er staat 'duo'. En 'tweetal'.

Sean is dus ook vrij.

2

[Zij]

Toen

Het busje heeft geen ramen en het is donker. Ik zit tegen de zijwand, wat ik altijd leuk heb gevonden, maar nu niet. Bij elke hobbel en elke bocht val ik tegen een van de politieagenten aan, die aan weerszijden naast me zitten. Kom ik tegen Hartley aan, dan duwt hij me terug en trekt zijn neus op. Alsof hij iets vies ruikt. Dan is Adams aardiger. Die zegt dingen als: ‘Oeps, ongelukje!’ en maakt grapjes om me aan het lachen te maken. Wat natuurlijk niet lukt.

Ik ben misselijk, en niet eens van het autorijden. Het is erger dan dat, omdat ik niet kan zien waar we zijn en niet weet of we al in de buurt van de rechtbank zijn. De politieman achter het stuur zegt iets in de portofoon en krijgt antwoord. Ik probeer te verstaan wat er gezegd wordt, maar het komt niet boven het geronk van de auto uit.

Dan verandert de houding van de politieagenten. Ze gaan rechtop zitten, met hun schouders naar achteren. Ik begrijp dat we in de buurt van de rechtbank komen.

‘Shit,’ zegt de chauffeur.

Hartley komt overeind, half gebogen om zijn hoofd niet te stoten, en schuift het wandje tussen ons en de cabine verder open.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik Adams. Mijn onderlip trilt, want buiten hoor ik mensen schreeuwen.

Adams glimlacht en geeft een klopje op mijn knie. ‘Niks om je zorgen over te maken,’ liegt hij.

Het geschreeuw klinkt als een duister en kwaad grommen, als geluiden van diep uit de aarde vlak voor een vulkaanuitbarsting.

‘Ik vind het niet leuk,’ zeg ik. Ik krijg het benauwd.

Buiten de auto neemt het geschreeuw toe. Het wordt steeds luidter terwijl de auto langzamer gaat rijden, tot hij nog maar stapvoets vooruitkomt.

‘Het zijn er verdomme honderden,’ zegt Hartley, die weer gaat zitten.

‘Lee,’ maant Adams zachtjes en ik hoor de ingehouden toon die mensen aanslaan om te waarschuwen dat ze boos worden.

‘Wat?’ Hartley doet alsof hij niet doorheeft dat ik bang ben. Dat doet hij vaker. Het lijkt wel of hij daar plezier in heeft.

Er klinkt een harde klap. Iets komt keihard tegen het busje aan. Het dreunt zelfs door in mijn lichaam en ik schreeuw het uit.

‘Stil!’ snauwt Hartley.

‘Niks aan de hand,’ zegt Adams en hij legt zijn handen om die van mij. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Een of andere klootzak met een baksteen,’ roept de chauffeur naar achteren.

Ik moet huilen. Of Hartley nou boos wordt of niet, ik kan het niet tegenhouden.

Het slaan tegen de buitenkant van de bus neemt toe.

‘Ze kunnen toch niet naar binnen, hè?’ zeg ik snikkend.

De bus is stil komen te staan. Mensen duwen en bonken er aan alle kanten tegenaan. We slingeren heen en weer en het lawaai is zo keihard dat ik mijn handen tegen mijn oren druk en zo hard huil dat mijn hele lichaam schokt.

Hartley pakt mijn polsen vast en drukt mijn armen naar beneden. Ik hoor mensen om de auto heen schreeuwen: ‘Rotkind!’ ‘Beest!’ ‘Leugenaar!’

‘Luister maar eens,’ zegt Hartley, ‘wat ze van je vinden.’

‘Lee, ben je helemaal besodemieterd! Ze is pas tien!’

‘Luke was nog jonger.’

Ik schreeuw het uit bij het horen van die naam en probeer me uit alle macht los te wringen uit zijn greep.

Luke. Ik hoor zijn stem. Voel zijn warme hand in de mijne.

De mensenmassa slaat nu met platte handen tegen de auto als op een grote trom. Ik sla mijn handen weer tegen mijn oren en doe mijn ogen dicht. Ik steek een vlecht in mijn mond om op te zuigen. Juffie zegt altijd dat ik dat niet moet doen maar die is hier nu niet. Mijn haar tussen mijn tanden met het uiteinde onder mijn tong geeft me gewoon een vertrouwd gevoel.

Voordat het busje me kwam halen, ging juffie op een stoel achter me zitten om twee vlechten in mijn haar te maken, zodat ik er netjes uit zou zien op de eerste dag van mijn rechtszaak. Ik huilde, zoals ik de hele nacht en tijdens het ontbijt ook al gehuild had.

‘Zeg me waar je bang voor bent,’ zei juffie. ‘Benoem al je angsten, dan gaan we kijken wat we eraan kunnen doen.’

‘Mensen die naar me roepen. Agent Hartley. Moeten gaan staan en mijn naam zeggen terwijl iedereen in de rechtszaal naar me kijkt,’ somde ik op. Ik vertelde hoe erg het is om mensen te horen praten over wat er gebeurd is. Ik kan niet aanhoren wat ze denken dat we hebben gedaan omdat ik het me niet kan herinneren. Ik weet niet wat er waar is en wat niet.

‘Is dat het?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Wat nog meer?’

Ik wilde het niet zeggen. Ze streek over mijn haar en zei dat ik me beter zou voelen als ik het zei.

‘Sean zien,’ zei ik.

Ze sloeg haar armen om me heen. Het was zo fijn en warm, en haar wollen trui was zo zacht, dat ik niet meer los wilde laten, ook al was het huilen gestopt.

‘Sean is er niet bij, lieverd. Weet je het niet meer? Zijn zaak is al

voor geweest. Maak je maar geen zorgen. Je hoeft Sean nooit meer te zien.'

Het busje begint weer te rijden en Adams haalt voorzichtig mijn vlecht uit mijn mond.

'Dat kun je beter niet doen, meisje,' zegt hij. 'Als je op je haar kauwt, krijg je haarballen in je buik, net als een kat. En weet je wat er dan gebeurt?'

Ik schud mijn hoofd maar hij trekt een grappig gezicht en ik denk dat ik weet wat er komen gaat.

'Op een dag komen die ballen terug naar boven. Kijk, zo.' Hij doet een overgeevende kat na.

Het is zo grappig dat ik het uitschater.

Hij geeft me een zacht klopje op mijn hoofd. 'Dat is beter.'

Opeens staat Hartley op en gooit het portier open. Er flitsen honderden camera's in mijn gezicht en het geschreeuw begint direct weer. Adams gooit gauw een doek over mijn hoofd maar ze hebben me al gezien. De massa verdringt zich voor de opening en ik weiger uit de bus te gaan. Adams probeert me naar buiten te trekken en blijft zeggen dat het veilig is, maar ik weet dat dat niet zo is. Mensen roepen mijn naam.

'Genoeg,' zegt Hartley. Hij grijpt mijn benen, doet een hand onder mijn arm en legt me over zijn schouder. De doek valt op de grond. Ik wil dat hij me loslaat en stomp zo hard mogelijk met mijn vuisten op zijn rug.

Mijn gezicht moet er vreselijk uitzien van al dat huilen, maar ze blijven foto's maken. Het houdt niet op. Ze houden nooit meer op.

Lees verder in *Valse leugens*

Eerste druk augustus 2020

Oorspronkelijke titel *One More Lie*

Oorspronkelijke uitgever Century, an imprint of Cornerstone. Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.

Copyright © 2019 Amy Lloyd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Louise Koopman en Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Alex Perez / unsplash.com

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5059 3

ISBN e-book 978 90 261 5060 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.